Τραγουδώντας στη βροχή της υπερβολής (Παντελής Μπουκάλας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

Σχόλιο 'Άλλης Όψεως':

Γιατί άραγε θα πρέπει να νιώθουμε υπερήφανοι ως Έλληνες από την πρωτιά στην Eurovision ή στο Πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου; Μήπως γιατί δεν γνωρίζουμε και δεν βιώνουμε άλλες αιτίες; Κι αφού διατυπώνεται ένας ενθουσιασμός (;) για την επιτυχία του Ελληνικού (;) τραγουδιού, γιατί θα πρέπει να αισθανόμαστε 'περίεργοι' όσοι διατυπώνουν έναν προβληματισμό;

Ουφ, επιτέλους, το σηκώσαμε κι αυτό το τιμημένο. Τόσος κόπος, τόσο σπαταλημένο χρήμα, τέτοια εξουθενωτική προβολή από τα κρατικά κανάλια, τέτοια «επιστράτευση του απόδημου ελληνισμού», έδωσαν τον καρπό τους. Η κ. Ελενα Παπαρίζου νίκησε στο Κίεβο, στο διαγωνισμό της Γιουροβίζιον, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στην πολιτειακή, πολιτική και θρησκευτική ηγεσία για υμνητικές δηλώσεις («το θέμα είναι να πηγαίνει μπροστά η σημαία μας» απεφάνθη ο αρχιεπίσκοπος, χαμογελαστός ύστερα από αρκετό καιρό). Δικαιούμαστε, λοιπόν, να μηρυκάσουμε μακάριοι τις Μεγάλες Κοινοτοπίες που μας βαυκαλίζουν παλαιόθεν· ότι δηλαδή «η Ελλάδα συνεχίζει να γράφει ιστορία» (σε παιδαριώδη Αγγλικά αυτή τη φορά, αλλά ας μην τα θέλουμε όλα δικά μας), ότι, «όταν οι Ελληνες θέλουν και είναι ενωμένοι, κατορθώνουν τα πάντα» (κι ας ισχύει αυτό το δόγμα όσο και ο ζαχαρωμένος ισχυρισμός του Κοέλιο πως τάχα αν θέλεις πολύ κάτι, τότε το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να το αποκτήσεις), ότι «ο πολιτισμός είναι η βαριά βιομηχανία της Ελλάδας και το κυριότερο εξαγώγιμο προϊόν της» (έστω κι αν αυτό που εξάγει υπό μορφή χορευτικού άσματος είναι ένα προσομοίωμα του μεγάλου μοντέλου, που δεν έχει κατασκευαστεί δα εν Ελλάδι).
Κατά τύχη, το βράδυ του Σαββάτου εκτός από τα βραβεία της Γιουροβίζιον απονέμονταν και τα βραβεία του Φεστιβάλ των Καννών. Αν υπήρχε ελληνική συμμετοχή στον κινηματογραφικό διαγωνισμό και τύχαινε να πρωτεύσει Ελληνας σκηνοθέτης, κανείς δεν θα έβγαινε στους δρόμους με σημαίες και κορναρίσματα. Και σωστά. Αλλά και μετά την πρωτιά του «My number one» δεν ήταν δα μιλιούνια όσοι παράτησαν το μπαλκόνι και τις μπιρίτσες τους για να βγουν να πανηγυρίσουν. Ως προς αυτό, λοιπόν, οι συγκρίσεις με τους μαζικότατους πανηγυρισμούς για το ποδοσφαιρικό Γιούρο είναι τουλάχιστον ατυχείς. Οσο κι αν προσπαθούσε η κάμερα να ανακαλύψει εορτάζουσες μάζες, στην Αθήνα ή στη Θεσσαλονίκη, δεν τα

κατάφερε, κι ακούγονταν έτσι σχεδόν αστείες οι διαβεβαιώσεις των καναλιών (κυρίως των κρατικών) ότι ο λαός διαδηλώνει στους δρόμους την ξέφρενη χαρά του. Εδώ που τα λέμε, δεν είναι ιδιαίτερα εύκολο να υπάρξει μαζική ταύτιση με ένα τραγούδι που τα λόγια του δεν σημαίνουν και πολλά στο αυτί που δεν είναι εξοικειωμένο ούτε καν με τα αφελέστερα Αγγλικά· αν, πάντως, οι στίχοι μεταφράζονταν στα Ελληνικά, θα αντιλαμβάνονταν οι πάντες πόσο ρηχά είναι τα ερωτολογικά κλισεδάκια του, πόσο ανίκανα να αναλάβουν το φορτίο που τους αναθέτει η πολιτικοθρησκευτική ηγεσία, να «γράψουν ιστορία» δηλαδή, να «εξαγάγουν πολιτισμό» ή να «πάνε μπροστά τη σημαία μας». Λίγη ελαφρότητα δεν βλάπτει ποτέ. Αρκεί βέβαια να μην τη συγχέουμε με τη βαρύτητα

(Πηγή: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 24/5/2005)